

Verdens skæbne

The Worlds Destiny -

In Isaiah and Other Prophets as the Background to Jesus' Saving Gospel about the Kingdom

Compiled by Anthony Buzzard

(Temaer omhandlende verdens skæbne i Esajas og de andre profeter, som baggrund for Jesu frelsende evangelium om Guds kommende rige. *Samlet af Anthony Buzzard.*)

“Profeterne taler ikke om meget andet end to emner: Hvorfor og hvordan Guds folk snart kan forvente af blive straffet med et udvalg af ulykker, og hvorfor de kan forvente at blive reddet og genoprettet på sigt”

(Douglas Stuart, Word Commentary, Hosea-Jonah, side. xxxii)

Sammenlign med:

“Ezekiels Bog beskæftiger sig med to store temaer: Byens og nationens ødelæggelse; og re-konstitutionen af folket og deres evige fred. Bogen deler sig derfor i to lige store dele, 24 kapitler i hver”

(A.B. Davidson, Ezekiel, Cambridge Bible for Schools and Colleges, side. ix)

Sammenlign med:

“Sefanias’ Bog deler sig generelt i to kategorier, kap. 1:2 til 3:8, truslen om dom over verden, over Israel og nationerne, og derefter løftet om frelse ligeledes også for verden (3:9 til 3:20)”

(Cambridge Bible for Schools and Colleges, Zephaniah, side. 104)

Sammenlign med Jeremias 32:42:

“Thi saa siger HERREN: Som jeg bragte al denne store Ulykke over dette Folk, saaledes vil jeg bringe over dem alt det gode, jeg taler til dem om”

Sammenlign med Esajas 9:1:

“Men engang skal der ikke længer være Mørke i det Land, hvor der nu er Trængsel...”

Esajas’ eskatologi

(baseret på J. Skinner, D.D., Cambridge Bible for Schools and Colleges, 1905):

“Troen på en forestående opløsning af den eksisterende verdensorden, lader til at være kernen i de Hebraiske profetier”.

“Dette syn baserer sig på deres etiske opfattelse **“af Guds ultimative formål med verden...** Det typiske billede vi møder i profetierne fra det 8. Århundrede f.k., er billedet af en **pludseligt og voldsom omvæltning af de fysiske og sociale betingelser for menneskenes liv** efterfulgt af en **ny ‘tingenes orden’, i hvilken det guddommelige styre på jorden er en realitet [Guds Rige]**, og hvor hele naturen er underlagt behovene for den fornyede menneskehed... Naturen er ikke blevet udskiftet, men nærmere idealiseret... Dette er ikke et resultat af bedring i form af en løbende progression af de jordiske forhold, men i stedet noget der sker øjeblikkeligt efter den **politiske katastrofe**, som profeterne forudså uundgåeligt skal komme”.

De fire hoved-temaer

1. HERRENS Dag

2. Levningen (the Remnant)
3. Den Messianske konge
4. Zions ukrænkelighed (Jerusalem) Jerusalem skal være hovedsædet for en ny verdensorden ("den kommende Verden; om hvilken vi tale", Heb 2:5).

HERRENS Dag. Esajas 2:12-21: "En dag med universel omvæltning, på hvilken alt hvad der er "højt ophøjet" i den menneskelige civilisation vil blive fornædret, og hvor mennesker vil kaste deres afgudsbilleder for rotterne og muldvarperne og skjule sig for Yahwehs herlighed og majestæt, når han vil ryste hele jorden. **Jordskælv** er en vigtig del af Guds indgriben. Den grundlæggende forståelse af **HERRENS Dag** er at Yahweh vil **visе sig for menneskene**, ved at han vil gennembyrde universets materielle virkelighed og vise tilstedeværelse [sammenlign med **Parousia, Jesu andet komme som Guds agent**]. Den "mægtige" som Esajas så siddende på sin trone (Esajas 6) rejser sig (3:13) i skræmmende majestæt for at ryste jorden; jordens fuldendelse er en stor herlighed, som endnu er tilsløret (6:3), men bryder på dette tidspunkt ud i imponerende og frygtindgydende herlighed. Dette er en essentiel del af Guds eskatologi" (side lxxff). "**HERRENS Dag** indikeres ofte i teksterne med udsagnet "**på den dag**". **Assyrien** (Syrien) har fået rollen som Yahwehs agent, der har til opgave at straffe Israels synd og ydmyge dets stolthed, **men en omvæltning af Juda er også ventet fra et assyrisk angreb [dette er historisk set ikke indtruffet]**. Dette er ikke hele Yahwehs formål. Der vil også komme en ødelæggelse af **Assyrien** selv. Enhver forventning af denne endelige dom, viser at Esajas forstod dette som værende tilvejebragt ved den personlige og overnaturlige indgriben af den Hellige af Israel. Og efter tilbagetrækningen fra Sankerib (701 f.k.) prædiker han stadig mod det ubodfærdige Jerusalem (22:1-14), **på trods af at Jerusalem allerede var blevet invaderet af Assyrien, havde han yderligere forventninger til udtømmningen af denne profeti over Jerusalem**. Derfor vedblev idéen om **HERRENS Dag** hos Esajas, resten af hans karriere og gennemsyrede alle hans profetier om det kommende klimaks i menneskehedens historie."

"Esajas følte at tiden for den afgørende konflikt mellem Yahweh og verdensmagterne var kommet nær [sammenlign med "Guds rige er kommet nær" Markus 1:14-15], og han troede på, at i den sidste ende ville Jerusalem blive frelst, ved at Gud den Almægtige ville gribe ind (29:7; 31:5). Denne tanke kommer til udtryk i 31:8 i et endnu stærkere imaginært billedsprog [*Forfatteren af dette citat mener at det er imaginært, men Esajas profeterede - han fantaserede ikke!*] i dommen over Assyrien i 30:27-33... Jerusalems skæbne-krise bliver anledningen for Guds majestæt, som Esajas så frem imod fra begyndelsen af sin gerning, og som han med øget særpræg sammenkædede med omvæltningen af den Assyriske magt. Hele frelse-budskabet konvergerer til denne begivenhed - det er fuldbyrdelsen af Guds værk af dom over både Israel og over Assyrien, samt indsættelsen af de hellige til at regere [Guds Rige] og af retfærdighed og fred over den rensede "levning" (remnant) af nationen" (side xxxix).

Levningen (*the Remnant*). Det første sted i skrifterne vi stifter bekendtskab med **levningen**, er i navnet på Esajas' søn: 'Shear Yashuv' (= 'En Levning vil vende tilbage, omvende sig'), som fulgtes med sin far da han talte til Akaz i 735 f.k. Bag idéen om **levningen** ligger en parallel mellem den nuværende verdensorden og den perfekte orden af den fremtidige verden.

Der var en **levning** af 7000 mand, "som ikke have bøjet Knæ for Baal" i Esajas' dage. Drengens navn, 'Shear Yashuv' (Levningen vil vende tilbage) indikerer først, at hvis Juda er trofast, så kan hele nationen undgå den kommende ulykke, den verdensomspændende krise; hvis ikke, så ville kun en **levning** af Juda arve løftet om den messianske tidsalder [sammenlign "*Frygt ikke, du lille Hjord! thi det var eders Fader velbehageligt at give eder Riget*" Lukas 12:32]. Da Akaz afslår, bliver løftet om frelse derfor begrænset til en "**levning**", som blev stor eller lille, afhængig af hvor mange der ville tro på profetens budskab (om tro) og sammen med ham vente på manifestationen af Guds Rige [= tro på evangeliet, Markus 1:14-15]. Levningen har derfor to aspekter. Det er en rent eskatologisk ide (10:20-23). Her forstås **levningen** som "de i Israel der lykkedes med at flygte" i den endelige krise. Men selv på Esajas' tid, er der en lille gruppe disciple der udgør en **levning**, som bevidst udgør en inderkreds af et religiøst fællesskab (sammenlign: Daniel og hans venner), kernen af det der skal blive Guds folk i fremtiden. De er en 'kerne', en unedbrydelig kim af sand gudsfrygt, der forsikrede Esajas, at på trods af hans nederlag i fuld offentlighed, skulle hans ord stadig tilføre værdi til den perfekte fremtidige religion. [Jesus samler sin levning, ved at sæden, det livgivende budskab om evangeliet om Guds Rige, formerer sig og vokser [Luk 8:11; Matt 13:19]."

Den Messianske konge. Denne term anviser den ideelle konge fra Davids slægt og som er den perfekte repræsentant for Guds Rige [sammenhold ApG 8:12, konge og rige (King and Kingdom)]. Tre fantastiske skriftsteder beskriver denne konge (9:2-7; 11:1-9; 32:1-5). [+7:14] I to af disse passager, ændres nationens skæbne ved fødslen af dette barn der var lovet i skrifterne, og dette barn er det samme som i 9:6 er Fredsfyrsten. Akaz er alt hvad en konge *ikke* skal være, men han vil også blive udskiftet med **den mægtige fremtidige konge, Messias**". [Dette drama kan udspille sig i enhver generation: En dårlig konge, en profet der udfordrer ham, en levning, et løfte om den perfekte konge og hans rige.]

"Kongen er **på grænsen af guddommelighed**: hans firdobbelte titel udtrykker en ekstraordinær og mystisk relation til Gud. Han bliver kaldt 'Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader [Fader af den kommende tidsalder], Fredsfyrste'. I 11:1 beskrives han som Isajs' rodkud. I ham hviler Yahwehs ånd på en helt unik måde, til den perfekte udledning af hans kongelige handlinger. I 32:1 fremstår han som en god konge der regerer i retfærdighed sammen med fyrster med samme ånd som hersker under dommen". [NT opbygger idéen om af de kristne skal forberede sig til at skulle regere sammen med Jesus i det kommende rige, Matt 19:28; 1 Cor 6:2; 2 Tim 2:12; Åb 2:26; 3:21; 5:10; 20:1-6].

"Hvad kan vi fortælle om denne konges overmenneskelige natur? I en eller anden forstand er han en guddommelig eller semi-guddommelig skabning. **Dette er ikke ensbetydende med at Messias er Gud, eller et guds-menneske i den kristne opfattelse** - En sådan idé ville være umulig på Esajas tid [eller en hvilken som helst anden tid!], men han er heller ikke en almindelig dødelig der udelukkende adskiller sig på grund af den titel og rolle han besidder... Messias er Guds gave til nationen i dens skæbne-krise, og han er løftet om at Gud vil lægge hele sin magt i at etablere sit rige ('HERRENS nidkærlighed vil sørge for dette,' 9:7). Messias' kongelige perfektion beskrives, i overensstemmelse med GT, med Guds ånds fylde i ham, der bibringer **indsigt, energi og gudfrygtighed** som er nødvendige for at kunne udføre Messias' høje hverv. Den perfekte eksekvering af denne adeligheds etiske funktioner, er en opgave af så stor vigtighed, at den kræver helt exceptionelle guddommelige dyder, som er karaktertrækket i portrættet af Messias."

Zions ukrænkelighed. "Jerusalem vil blive centrum for Guds fremtidige rige (1:26; 2:2-4; 4:2-6; 8:18; 10:32ff; 14:32; 18:7; 28:16; 29:1; 30:19; 29, 23; 20ff.; 37:32). Idéen om at Zion ville holde samme centrale position i den fremtidige tidsalder som i den nuværende, er den naturlige og uundgåelige konsekvens af princippet om, at den fremtidige dispensation, altid er repræsenteret ved billeder bygget på det nuværende Jerusalem. Jerusalem vil blive skånet for den forestående krise som dommen vil bringe, og vil i stedet være et tilflugtssted for de der frelses fra nationerne, således at dets ukrænkelighed sammen med det Davidiske riges kontinuitet, er et løfte om Israels uforgængelighed. 14:32: 'Yahweh har grundlagt Zion og der vil de ydmyge af hans folk finde tilflugt.' Ødelæggelsen af Assyrien beskrives i 10:12 som noget der følger efter revselsen af Jerusalem... det er forudsagt at tilintetgørelsen af assyrerne vil være på palæstinensisk grund."

Sammenlign med Obadias:(Kommentarer baseret på T.T. Perowne, B.D. Cambridge Bible for Schools and Colleges, side 19ff)

"Ødelæggelsen af Edom og Israels genoprettelse skal i sidste ende medføre den lovede, dog stadig fremtidige og længe ventede, fuldbyrdelse, hvor **"riget skal være HERRENS" (v.21)**. Profetien har uden tvivl et større og mere fjernt omfang: **En 'typisk' eller allegorisk forståelse, er generelt set blevet tilskrevet Edom i denne og andre profetier i GT.** Da Edom forsvandt som Jødernes undertrykker, begyndte jøderne, naturligt nok måske, at se Rom som deres nye undertrykker som refereret til som Edom af deres profeter, og trøstede sig med, at hævnen en dag ville falde over deres nye "Edom" som den gjorde over det gamle Edom. Derfor ser vi deres rabbinere hævde, at 'Janus, den første konge over Latium, var barnebarn af Esau,' og at både **Julius Cæsar og Titus var edomitter**. Da det romerske rige blev kristen, så blev de kristne, generelt set, betragtet af jøderne som værende edomitter. De forfølgelser som blev dynget på de kristne går langt (det må indrømmes) for at retfærdiggøre denne reference [!], og det bør derfor ikke overraske, at i den jødiske kanon **i dag, tolkes "edomitterne" til at betyde de kristne.** Jødernes Messias vil, når han kommer tilbage, samle Israel sammen, fra alle de lande hvor de er spredt til, til deres eget land og udrydde deres edomittiske undertrykker, som er de kristne. I den kristne kirke har Edom været forstået som repræsenterende kirkens fjende og kirkens herres fjende, **mens genoprettelsen af Israel i deres eget land, samt de kristnes diffusion ud gennem Israels grænser, er blevet tolket som spredningen af kristendommen ud i verden.** At en sådan billedlig (Gal 4:24)

- og nogle gange kaldet åndelig - tolkning af profetierne i GT, er accepteret af kirken, kan ikke betvivles. Kirkens børn er Abrahams sæd (Gal 3:29). Alle løfterne tilhører dem (2 Cor 1:20). Den glørværdige fremtid tilhører kirken og hendes børn. De skal dele hans trone og kongedømme, når "riget skal være HERRENS." Men spørgsmålet er stadig, om der udover - ikke bare disse første bogstavelige opfyldelser af denne og lignende profetier i GT, som kan spores i verdens tidligere og nuværende historie, men også udover den åndelige eller billedlige opfyldelse, som kristi kirke er berettiget til at modtage og nyde - ikke findes yderligere opfyldelse for mange af disse profetier... som opfylder forholdene og dermed udtømmer mulighederne for yderligere opfyldelse af disse profetier". [Dette er en vidunderlig sandhed der aldrig er blevet bredt anerkendt].

"At en sådan opfyldelse var påtænkt - og stadig forventes - virker troværdigt. [Dette er præmillenarisme]. **Tolkningens kanon som ekskluderer jøderne, som sådan, fra at have nogen del i den lovede fremtid, lider løbende store knæk, når vi anvender den på de profetiske skrifter i GT.** De bogstavelige og åndelige dele af profetierne nægter at give efter for denne kanons krav. Ikke uden at lave deciderede overgreb på sprog og kontekst, samt afskære både velsignelsen og forbandelsen og dynde det hele den jødiske nation på 'Ebals bjerg', mens alle vi andre troner på 'Garizims Bjerg' som kristi kirke. NT træder heldigvis ind for at afværge dette. I NT er fremtiden for jøderne som helhed også malet i skinnende farver (Rom 11). De er udvalgt til at omvende sig: "Da drager Redningsmænd fra Zions Bjerg op for at holde Dom over Esaus Bjerge. **Og saa skal Riget være HERRENS**" (Obadiah 1:21).

Hvilket vidunderligt udsagn!

Sammenlign temaerne i **Amos Bog** (*Cambridge Bible for Schools and Colleges*, S.R. Driver, 1907, side 97). Kapitel 9:11-15: "en epilog der indeholder løftet om en lysere fremtid. **Davids dynasti, (dog for nuværende ydmyget) vil blive genetableret i dets oprindelige skønhed og kraft (9:1-12) og velsignelserne af fred vil blive hele nationen til del.**"

Hvorfor er denne ekstraordinære information (som deles af profeterne og udfoldes af Jesus) om verdens fremtid, **ikke noget der bliver prædikeret og troet på i kirkerne** - kirkerne som hævder at være vogtere og fortolkere af de hellige skrifter?

Læg mærke til den apostolske bekræftelse for den **utrolige og fremtidige forventede genoprettelse**: "Han [Messias] skal blive i Himlen, indtil den tid kommer, hvor alt skal genoprettes, som Gud fra ældgammel tid har forudsagt gennem sine hellige profeter" (Apg 3:21, BHD).

Er du klar til en plads i denne utrolige genoprettelse (apokatastasis) som alle profeterne taler om? Dette er udfordringen i evangeliet (Mark 1:14-15; 4:11-12; Lukas 8:12). "Hvis de ikke tror på evangeliet om Guds rige [Matt 13:19], kan de ikke omvende sig og blive tilgivet".

Den ovenstående information vil give ny mening til Jesu hoved-budskab: "**Guds Rige er kommet nær; omvender eder og tror paa Evangeliet!**" (Mark 1:14-15).

I nutidige vendinger: "Lav drastiske ændringer i dit liv, for (som profeterne proklamerede og Jesus validerede) Gud vil overtage verden og introducere en ny tidsalder i historien."